

Εις μνήμην π. Ανανία Κουστένη: Προσκύνημα στην Καρκαλού

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ. Στέφανος Δημόπουλος, Χειρουργός Οφθαλμίατρος](#)

Θυμίζει Καρακαλού ξέρω. Και όντως έχει σχέση με τον βυζαντινό τον στρατηγό όπως και το γνωστό αγιορείτικο μοναστήρι. Μόνο που η Καρκαλού της ευρωπαϊκής της Γορτυνίας είναι ένα χωριουδάκι ταπεινό κοντά στην Δημητσάνα της Αρκαδίας.

Εκεί λοιπόν στην Καρκαλού γεννήθηκε ο Γέροντας Ανανίας Κουστένης εκεί εβόσκησε αρνιά παιδάκι βοηθώντας από μικρός την οικογένεια του γιατί την εποχή εκείνη τα μικρά παιδιά δεν απαιτούσαν ρούχα και πατούμενα «σινιε» γιατί απλά τα περισσότερα δεν είχαν καν παπούτσια.

Λίγα τα σπίτια και ένας νερόμυλος λίαν γραφικός όμως υπάρχει και ένα μικρό εργοστάσιο ζυμαρικών κάτι σαν βιοτεχνία γιατί έχουμε μακρά παράδοση σε αυτά τα μέρη για χυλόπιτες ,τραχανά κ. α. ζυμαρικά. Μου έδινε πάντα με καμάρι κάποια πακέτα η γιαγιά η Διαμάντω η Κουστένη όσο ζούσε. Και καρύδια επίσης μου έδινε απ το χωριό από τις καρυδιές της η γιαγιά και σας πληροφορώ τα έπαιρνα ευχαρίστως και την ευχαριστούσα δίχως ψευδοντροπές γιατί τρελαίνονταν για όλα αυτά τα εγγόνια μου.

Βλέπεις το αίμα!

Τι λες γιατρέ μου εσύ είσαι ο ευεργέτης μου μου απαντούσε πάντα η γιαγιά που ήταν όπως όλες οι καλλιεργημένες και άγιες ψυχές λίαν ευγνώμων που βοήθησα τον Γέροντα,τον γιο της με τα μάτια του όσο μπορούσα.

Εκεί λοιπόν κοντά στο σπίτι της οικογένειας του Γέροντα μας του Κουστένη του Ανανία σε ένα λοφάκο σαν τούμπα από αυτές που βρίσκουν τους αρχαίους τάφους και μνημεία οι αρχαιολόγοι ήταν και οι καρυδιές από όπου προέρχονταν και τα φιλέματα της γιαγιάς Κουστένη. Μια μέρα μάλιστα που ο άντρας της ήταν ανεβασμένος και εμάζεψε καρύδια, έσπασε το κλαρί που στηριζότανε και έπεσε από πολύ ψηλά. Και θε να σκοτωνόταν ο φουκαράς αλλά τον μάζεψε στην αγκαλιά της και τον απίθωσε απαλά στο χώμα εκείνη η μαυροφόρα η γυναίκα που την εβλέπανε συχνά οι χωριανοί να τριγυρνά εκεί πέρα.

Να ήταν η Παναγία η μητέρα μας;

Ναταν εκεί θαμμένος ναός της παλαιός; Πολλά ακούγονταν μα ποιος να ξέρει;

Μετά το δημοτικό σχολείο τα παιδιά της Καρκαλούς φοιτούσαν στο γυμνάσιο της Δημητσάνας όπου πήγαιναν ποδαράτο κάθε Δευτέρα το πρωί μες στα σκοτάδια και γύρναγαν το επόμενο Σάββατο μεσημέρι γιατί τα χρόνια εκείνα τα παλιά, δεκαετία του πενήντα μάθημα κάναμε και Σάββατο στα σχολεία.

Έτσι και ο Αποστόλης όπως λέγανε τον Γέροντα Ανανία νοίκιαζε ένα δωμάτιο σε ένα σπίτι παλαιό και πέτρινο στην Δημητσάνα.

Σπούδασε ύστερα στην ιερατική σχολή στην Καλαμάτα, έγινε Διάκος και Παππός στην Δημητσάνα, σπούδασε και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών θεολογία και φιλολογία.

Στην Καρκαλού όμως είχε μείνει η καρδιά του. Έτσι σαν ήλθε ο καιρός ξεκίνησε και έκτισε μian Εκκλησία δίπλα στο πατρικό το σπίτι. Την Παναγία των Βλαχερνών

με δυο πανηγυράκια μες τον χρόνο, (2/7 και 31/8). Είναι σε ύψωμα χτισμένος ο ναός στην τούμπα που σας έλεγα και έτσι μοιάζει με στέμμα μαζί με την αυλή του γύρω -γύρω. Η θέα από εκεί είναι καταπληκτική, τυφλά να έχουν τα χωριά στην Ελβετία.

Λίγο πιο κάτω διακριτικά αλλά πολύ κοντά στην εκκλησία είναι το φιλόξενο σπίτι του Αποστόλη του Κουστένη. Ξάδελφος και συνονόματος του Γέροντα μας Ανανία.

Ψάλτης ο Αποστόλης σε γειτονικό χωριό, όμως στα πανηγύρια της Παναγίας της Βλαχέρνας δεν ανεβαίνει στο ψαλτήρι. Αφήνει εμάς τους ξενόφερτους προσκυνητές και ο ίδιος διακονεί όλη την ώρα. Το σπίτι του ανοικτό για κάθε έναν από εμάς. Νεράκι και πολυθρόνα για τον έναν που λιποθύμησε και η τουαλέτα του πεντακάθαρη και συνεχώς κατειλημμένη. Μετά το «Δι ευχών» τρέχει για τους καφέδες και γλυκά και στην αυλή του είναι ήδη στρωμένο το τραπέζι.

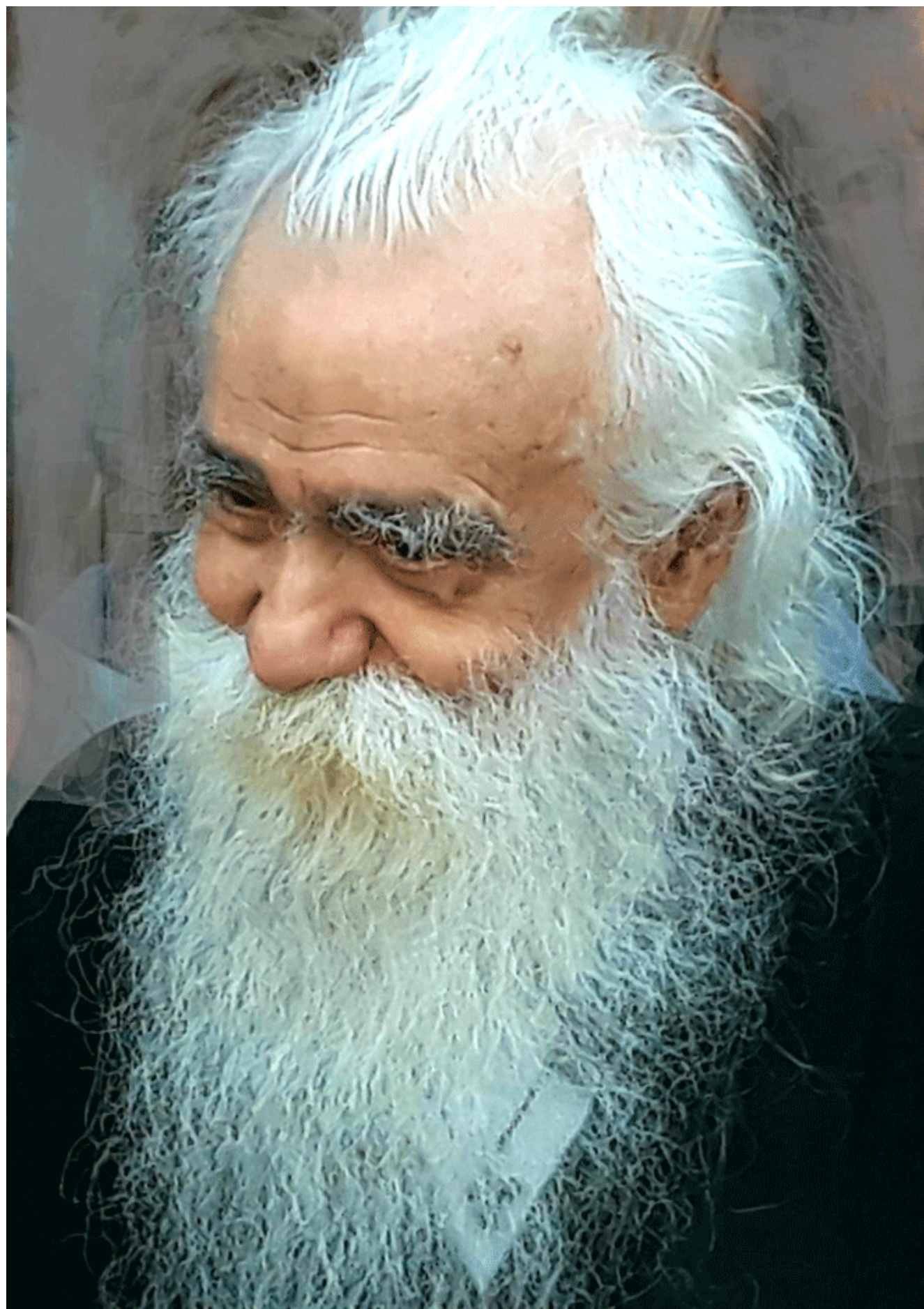
Δεν προλαβαίνουν να τελειώσουν οι καφέδες και εκεί κατά τις δώδεκα πάλι ευλογητός για το πλούσιο γεύμα που έφθασε από τον φούρνο του χωριού ψημένο.

Όταν εξούσε η γιαγιά Διαμάντω καθόταν σαν μητέρα μας στην κεφαλή του τραπεζιού μαζί με τους παπάδες.

Ήταν πολύ χαρούμενη που έπαιρνε ζωή ο τόπος. Στην εκκλησία πάλι κάθονταν απέναντι απ τους Ψαλτάδες στην θέση που παλιά καθόντουσαν οι βασιλείς η οι νομάρχες. Χαιρόταν που μας έβλεπε όλους μαζί και αισθανόταν οικοδέσποινα στην χάρη της Βλαχέρνας.

Την εκκλησιά την ευρίσκαμε κάθε φορά και περισσότερο αγιογραφημένη. Δια χειρός του φίλου μας και αδελφού Δημήτρη Κουστένη ανιψιού του Γέροντα Ανανία που τον διακονεί από μικρό παιδί σαν «παπαδάκι» στον Άγιο Χαράλαμπο στην Δημητσάνα και έως σήμερα στον Άγιο Νεκτάριο στα Εξάρχεια στις παρασκευβιατικές βραδινές λειτουργίες. Δούλευε στο χειρουργείο του Οφθαλμιατρείου Αθηνών ο Δημήτρης μα ότι χρόνο ελεύθερο εξοικονομούσε τον παίρναγε αγιογράφωντας στην Καρκαλού την Παναγία την Βλαχέρνα.

Δεν ξέρω πουθε βρήκε τόσα χρήματα και έχτισε την εκκλησία ο Γερο-Ανανίας. Ο ίδιος λέει ότι ήταν ένα ακόμα θαύμα της Παναγίας. Έρχονταν χρήματα από παντού, τα έστελνε η Παναγία. Ας είναι η μνήμη του αιώνια, μαζί με την γιαγιά θα είναι σίγουρα παρέα και θα χαμογελάει η ψυχή τους και θα χαίρεται όταν μας βλέπουν να συνεχίζουμε τα πανηγυράκια μας στην Καρκαλού της Παναγίας μας της Βλαχέρνας.

Άφησα για το τέλος το ποιο σημαντικό που επαναλαμβάνεται κάθε φορά στο πανηγύρι.

Δεν ξέρω πουθε το οικονόμησε ο Γέροντας τον θησαυρό αυτό, όμως επροίκισε την Βλαχέρνα του με τεμάχιο από την Αγία Ζώνη, το μέγα προσκύνημα της Παναγίας των Βλαχερνών στην Πόλη.

Αυτό λοιπόν το προσκυνούμε στις γιορτές αλλά στο τέλος όταν βγούνε όλοι από την εκκλησία ευωδιάζει με ένα τρόπο θαυμαστό σαν να μας ευχαριστεί και να μας αποχαιρετάει.

Μου το είπαν οι «παλιοί προσκυνητές» την πρώτη την φορά που πήγα αλλά συμβαίνει κάθε φορά από τότε που θα πάω και μάλιστα επί δικαίων και αδίκων. Σαν το Τίμιο Φως στα Ιεροσόλυμα που πολλοί το αμφισβητούν, πως είναι δυνατόν κατά παραγγελία θαύμα.

Εγώ πάντως την έστησα μια φορά και αντί να τρώω στο τραπέζι πρόσεχα την Εκκλησία, να δω μην μπαίνει κανένας με μύρο η κάποιο άλλο αρωματικό. Μπαινόβγαινα στην άδεια εκκλησία και δεν την άφηνα απ τα μάτια μου ούτε λεπτό μέχρι που ξαφνικά γέμισε με ευωδία όλη η εκκλησία, να σπάει μύτες....

Σαν να μου έλεγε άντε και συ ρε άπιστε Θωμά και γράψε και καμία αράδα να θαυμάσουν και άλλοι ολιγόπιστοι ωσάν και σένα.

<https://bit.ly/3Ln3kQE>